

beslutning. For hvis det var en EU-beslutning, var den jo klart ulovlig, og derfor er det heller ikke en EU-beslutning. Så det er noget rod, der ikke må gentages.

Regeringen har – det er også tydeligt i dag – ikke noget flertal for sanktionerne mod Østrig, og det kunne den have fundet ud af ved at rådføre sig med Nævnet og så måske have givet nogle andre råd til statsministeren fra Portugal.

Udenrigspolitikken er, som jeg siger, ikke statsministerens private gebet, og for at undgå det har man netop i nævnsloven indføjet, at regeringen skal rådføre sig med Nævnet. For der står jo i grundloven, at kongen, dvs. regeringen, fører landets udenrigspolitik, og derfor står der ikke, at statsministeren skal have mandat, men at han skal rådføre sig med Nævnet.

I Nævnet har Det Konservative Folkeparti taget til efterretning, at statsministeren tilsluttede sig aktionen – andet kunne vi jo ikke gøre, for det havde han jo gjort – men vi gav med det samme udtryk for, at vi fandt det forkert at indføre sanktioner mod et land, uden at der forelå en brøde såsom overtrædelse af demokratiets og menneskerettighedernes grundsætninger.

I et retssamfund – og det er jo væsentligt, når vi taler om demokrati, at demokrati og retssamfund hænger sammen, således at et flertal ikke kan begå vold mod forfatningen – er det netop sådan, at et retssamfund hviler på, at der ikke kan falde straf uden en forbrydelse. Og her står vi så med en østrigsk regering, der har bekræftet alle landets forpligtelser i forhold til de europæiske konventioner og Amsterdamtraktaten. Man straffer altså på en formodning om, at den alligevel ikke vil overholde det, den siger. Det kan man naturligvis ikke.

Vi står gerne ved, at Danmark kunne og burde have udtrykt bekymring over Haiders parti og politik, ingen tvivl om det, men vi vil ikke kendes ved en straf over for et helt folk, blot fordi det har benyttet sin valgret og i øvrigt intet galt har begået og intet galt agter at begå, som det betyder. Hvorfor er der for resten ikke indført sanktioner mod den kommunistiske italienske regering med den fortid, som kommunisterne har her efter Anden Verdenskrig?

En af sanktionerne siger, at ingen østriger med EU-landenes støtte kan få nogen international stilling. Det er da at straffe på fødested og diskriminere folk, blot fordi de er født som østrigere, alt imens man straffer Haiders parti, fordi man formoder, at han vil diskriminere folk, der ikke er født i Østrig. Man indfører alt-

så et fødestedskriterium som diskriminationsgrund, og det kan man naturligvis ikke.

Det er altså vores konklusion, at statsministeren har handlet forkert og tilsluttet sig nogle forkerte sanktioner, og med det forslag til vedtagelse, som vi nu har fremsat for Folketinget, siger Folketinget også som Nævnet, at statsministeren helt klart burde have rådført sig med Nævnet forud for beslutningen og derfor handlede forkert i forhold til Folketinget, og det er væsentligt at få fastslået i dag.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Så vidt jeg kunne høre på hr. Per Stig Møllers ordførerindlæg, glemte han at kommentere Enhedslistens forslag til vedtagelse, og det overrasker mig, for jeg må gå ud fra som en given ting, at han er enig i indholdet, ikke mindst ordene om, at man skal sætte den østrigske regering under overvågning, således at der kan iværksættes sanktioner, i det øjeblik der foreligger konkrete overtrædelser.

Vi har jo faktisk formuleret det, så det faktisk er i overensstemmelse med det princip, som hr. Per Stig Møller har formuleret, nemlig at man skal gribe til sanktioner, når der foreligger en konkret overtrædelse. Derfor må vi jo naturligvis gå ud fra som en given ting, at Det Konservative Folkeparti må støtte det forslag til vedtagelse, som ligger her, og det vil jeg bede hr. Per Stig Møller bekræfte.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes på mange måder, det var en meget præcis tale, hr. Per Stig Møller holdt med en beskrivelse af beslutningsprocessen og det rod, der også er foregået uden for Danmark i forbindelse med denne beslutning, men jeg savnede en konkret stillingtagen fra hr. Per Stig Møllers side til, hvad Danmark skulle have gjort med hensyn til sanktionerne.

Det blev nævnt flere gange, at der ikke var flertal for sanktionerne her i Folketinget og det var noget rod og det var ikke på legal basis og det var helt klart, at der ikke kunne skaffes flertal i det danske Folketing for sanktionerne. Men hvad skulle man egentlig have gjort, når de 13 andre lande havde besluttet sig for at iværksætte sanktioner? Skulle Danmark have gået ene-gang? Skulle Danmark have sagt: Nej, vi vil ikke være med, for vi synes ikke, det er rigtig? Eller skulle man have sagt: O.k., der er 13 andre